

Komu se nelení, tomu se zelení

Kdysi dávno, když tygři ještě kouřivali z dýmek, v jedné malé zapadlé chaloupce u mramorového údolí, bydlel stařec a jeho učeň. Jmenoval se Miko a ten byl nebo spíš nebyl, příliš pracovitý. Rád jen tak polehával a snil, což se ovšem starci moc nelíbilo. Přeci jen svá jinošská léta měl již dávno za sebou a elixír mládí byl už v té době pouhým mýtem. Proto by často potřeboval pomoc a Miko byl neustále k nevidění, schovávajíc se za teplým krbem a přemýšlejíc o kráse onoho mramorového údolí, jímž proudí čirá říčka, jež ho tvarovala již po staletí.

Jednoho sychravého podzimního dne, kdy vítr vanul tak, že i statné stromy se ohýbaly jako malé bambusové výhonky, se stařec rozhodl, že půjde sbírat na jeho rýžové pole, aby měli co jíst, až přijde krutá zima. Odešel již brzo ráno, takže Miko ještě spal. Přišel na své políčko a začal vytrhávat trsy rýže. Měl pocit, že již sklízí celé hodiny, ale když se ohlédl za sebe uviděl, že ještě není ani v pětině. Už ho bolela záda, ale „samy se ty trsy neposbírají,“ řekl si stařec a pokračoval v práci. „Kéž by mi mohl někdo pomoci,“ zasmutněl a podíval se směrem k chaloupce, kde Miko ještě stále spal. A tak pokračoval. Okolo poledne se rozhodl, že to pro dnešek stačilo, přeci jen tu byl už od svítání. Narovnal svá dlouho ohnutá záda a najednou slyšel „křup“ a bodavá bolest mu projela tělem. Svalil se na zem a z té vši agónie zařval o pomoc.

Zařval tak silně a hlasitě, že to vytrhlo ze spaní i Mika, který ještě v róbě vyběhl z chaloupky, aby se podíval, co se starci stalo. Přiběhl k němu a zeptal se „jste v pořádku?“ na to mu stařec skuhravě odpověděl „nemohu se pohnout, prasklo mi v zádech a ta bolest je nesnesitelná.“ Miko měl slzy na krajíčku, ale byl silný, a tak odnesl starce do chaloupky a začal se o něj starat, jak jen dokázal. Uběhl týden, dva, a starci se stále ne a ne přilepšit. Ležel na posteli a řekl „Miko, potřebuji, abys šel za mě na pole a sklídl trsy rýže dřív, než se nám zkaží. Je to naše jediná obživa na zimu.“ Miko se zastavil a pouze přitakal.

Přišel na pole a začal škubat trsy rýže. Asi po dvou hodinách unaveně vzdechl a začali mu téct slzy. „Ach, proč já jen jsem mistrovi nepomohl, nic takového by se nestalo,“ smutně povzdechl. Zvedl se a zvolal: „celé to pole sám sesbírám. Teď je to jen na mně a musím mistrovi ukázat, že nejsem úplný budižkničemu, třeba se mu pak přilepší“ a dal se do práce.

Pilně sbíral každý den od rána do večera po dobu jednoho týdne. Každý den vstával při východu slunce a domů se vracel za soumraku, strhaný prací a celý od bahna. Stařec se stále nemohl hýbat, ale nestačil se divit, jak jeho učeň začal dřít. Když už byl Miko u konce pole a svítlo slabé podzimní slunce téměř zakryté čistými bílými obláčky nadýchanými jako měkoučký polštářek z husích per, znenadání, z čistého nebe uhodil do země ohlušující ranou jasně bílý blesk. Miko sebou trhl a pohlédl směrem k blesku, kde stála ohromná až majestátní panda oblečená ve zlatavém hedvábném rouše se smaragdově zeleným vyšíváním. Učeň nebyl schopen slova, dokázal jen vyděšeně zírat. Panda se pomalým krokem vydala směrem k chlapci. Zastavila se přibližně deset metrů před ním. Ten jen užasle obdivoval velikost oné pandy, která řekla mohutným, dunivým hlasem, co by i ducha vystrašil k smrti. „Již dlouho jsem tě sledovala, tebe i tvou lenivou náturu a neměla jsem zrovna radost, ale poslední týden jsi mi ukázal, že i ty se dokážeš změnit, a proto ti zde něco předám.“ Domluvila a sáhla do svého roucha pro malou ampulku se třpytivě fialovou tekutinou a řekla: „v této ampulce je léčivý elixír, dej ho svému mistrovi a nech ho vyspat. Ráno mu bude lépe. Ale varuji tě, lenost nikam nevede.“ Domluvila a během mrknutí oka se vytratila. Miko nestihl ani poděkovat, ale i tak radostně vykřikl do prázdna doufajíc, že to panda slyšela a běžel za mistrem do chalupy. Tam mu podal onen elixír a řekl: „po tomhle se vám jistě udělá lépe mistře.“ Stařec se zamračil, ale v hlavě mu proběhlo, že už je to stejně jedno. S odporem vypil tuto zvláštní tekutinu, zatřásl se a usnul.

Učeň u svého mistra seděl celou noc čekajíc na jeho probuzení. Ve chvíli, co vysvitlo slunce, otevřely se starcovy oči a řekl: „Miko, kde jsi to sehnal, mě ty záda už vůbec nebolí!“ Chlapec se zhluboka nadechl a celý příběh mu povyprávěl. Stařík se pousmál a řekl: „vidíš? Když tvrdě pracuješ, tak se to nakonec vyplatí. Jak říká staré přísloví, komu se nelení tomu se zelení. Tak pojď, jdeme se podívat, jak se tvá sklizeň vydařila.“